

Razmatranje: subota 2. tjedna adventa

Ova razmišljanja mogu pomoći našoj molitvi tijekom vremena pripreme za skori dolazak našega Gospodina na Božić.

- Gledati sebe onako kako nas Bog vidi
- Duh pokore
- Nutarnje čišćenje

.....

DOŠLI smo do kraja drugog tjedna došašća. Ovih dana liturgija nam je dala na razmatranje primjer svetog

Ivana Krstitelja u pripravi za Isusov dolazak. U današnjem Evanđelju vidimo Isusa okruženog učenicima koji ga pitaju: *Što dakle pismoznanci govore da prije treba da dođe Ilija?* (Mt 17,10).

Prema židovskoj predaji koja seže do proroka Malahije, prorok Ilija trebao je ponovno doći prije dolaska Mesije, kako bi navijestio njegov dolazak.

Zato im Učitelj odgovori: *Ilija će doduše doći i sve obnoviti* (Mt 17,11).

Poslanje Ivana Krstitelja sastojalo se u pozivu na promjenu, na nutarnju obnovu, na pokajanje za osobne grijehе. Nakon gotovo petnaest dana priprave za Božić možemo zamoliti Gospodina da nas i dalje prosvjetljuje svojom milošću kako bismo sebe vidjeli malo jasnije, onako kako nas On vidi. Pokaži nam, Gospodine, sva dobra koja želiš ostvariti po nama, svu sreću koja ovisi o našoj otvorenosti tvojim planovima; i pokaži nam gdje želiš da se

popravimo, gdje želiš prići bliže svakome od nas.

Kao što je Ivan imao poslanje pripremiti Isusov dolazak kao njegov preteča, navješćujući da je njegov dolazak blizu i kasnije ga pokazujući u mnoštvu, tako se i Bog oslanja na nas da donesemo radost Evanđelja onima oko nas; radost koja “ispunja srca i živote svih koji susreću Isusa. Oni koji prihvate njegovu ponudu spasenja oslobođeni su grijeha, žalosti, nutarnje praznine i samoće. S Kristom se radost uvijek iznova rađa.”[1] “Sine moj, nastavi s vrlo osobnom molitvom, koja ne treba zvuk riječi. Govori Bogu, licem u lice, ti i On sami... U samoći svoga srca, koja nikada nije usamljena samoća, stani pred Boga Oca i reci mu: ‘Predajem ti se!’ Budi odvažan! Budi hrabar! Budi smion!”[2]

DANAŠNJE EVANĐELJE nastavlja se Isusovim odgovorom učenicima: *Ilija je već došao, ali ga ne upознаše, već učiniše s njim što im se prohtjelo. Tako je i Sinu Čovječjemu trpjeti od njih. Tada razumješe učenici da m to reče o Ivanu Krstitelju. (Mt 17,12-13).*

Od početka svoga javnog djelovanja Isus je povezoao svoje poslanje s poslanjem preteče. Ako želimo učvrstiti svoj kršćanski život, trebamo se svakoga dana čvršće povezati s našim Gospodinom:

“Sine moj, ovaj početak Adventa pravo je vrijeme za čin ljubavi: kaži vjerujem, ufam se, ljubim; obrati se Majci Božjoj – Majci, Kćeri, Zaručnici Božjoj, našoj Majci – i zamoli je da nam isprosi više milosti od Presvetog Trojstva: milost nade, ljubavi, raskajanosti. Tako da, kada se u našem životu pojavi jak, žareći vjetar koji bi mogao posušiti cvijeće duše, naše ne usahne.”[3]

Povezanost Kristova djelovanja s djelovanjem Ivana Krstitelja nije bila ograničena na početak njegova javnog života, jer ga je kasnije također povezoao sa svojim otkupiteljskim poslanjem dopustivši mu podnijeti mučeništvo. Advent nas potiče da pripravimo svoje duše za Božić marljivijom molitvom i pokorom. Razmatranje Ivanove patnje sve do mučeništva, kao i Gospodinove muke i smrti, poziva nas da razmišljamo o stvarnosti da, iako u svakodnevnom hodu nailazimo na trpljenje i umor (što je često prava pokora), napor da Isus bude prisutan u našem životu uvijek je prethodno potaknut, a onda podržan i popraćen, Božjom snagom.

“GOSPODINE, obrati nas; pokaži lice svoje i spasi nas.”[4] Današnja nas liturgija također potiče da molimo

Boga za milost obraćenja, da pripravimo put Gospodinu u svom srcu. Ovo čišćenje ne odnosi se samo na vanjska djela, već uključuje i naš unutarnji svijet: stavljanje naše mašte i pamćenja u službu poslanja, jačanje sposobnosti da se izdignemo iz sebe i usmjerimo na potrebe drugih. “Ona duhovita primjedba ili dosjetka koja nije izašla iz tvojih usta; onaj ljubazni smiješak za onoga koji ti dosađuje; ona šutnja pred nepravednom optužbom; tvoj dobrotiv razgovor s dosadnima i nametljivima; svakodnevno prelaženje preko ove ili one neugodnosti i nezgodne sitnice osoba koje s tobom žive... To je, zajedno s ustrajnošću, solidno unutarnje mrtvljenje.”[5]

Nutarnje mrtvljenje, koje čisti našu dušu, nije napor s negativnim predznakom, usmjeren samo na nečinjenje. Naprotiv, to je napor natopljen ljubavlju, jer nastojimo

ljubiti Boga u svakom trenutku, pazeći da naša mašta, pamćenje i osjećaji slijede pravi put i vode nas prema kontemplativnom životu. Tako možemo reći: *Spominjem se djela Jahvinih, sjećam se tvojih pradavnih čudesa* (Ps 77,12); prisjetit ćemo se velikih djela koja je Bog za nas učinio i u srcu će nam se rasplamsati zahvalnost, a naša se ljubav razgorjeti.

Obratimo se našoj Gospi da ona predstavi svom Sinu naše želje da se pripravimo za Božić duhom pokore i nutarnjeg čišćenja. Tada će se ono što molimo u uvodnoj molitvi današnje mise ostvariti u našem životu: “Neka u našim srcima, molimo, svemogući Bože, osvane sjaj tvoje slave, da se rasprše sve sjene noći i da se pokažemo kao djeca svjetla dolaskom tvoga Jedinorođenoga Sina.”[6]

[1] Papa Franjo, apostolska pobudnica *Evangelii Gaudium*, br. 1.

[2] Sv. Josemaría, *Razgovor s Gospodinom*, Scepter, str. 42.

[3] Sv. Josemaría, *Razgovor s Gospodinom*, Scepter, str. 47.

[4] Otpjevni psalam, Subota Druge adventske nedjelje.

[5] Sv. Josemaría, *Put*, br. 173.

[6] Zborna molitva, Subota Druge adventske nedjelje.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-subota-2-tjedna-adventa/> (1.04.2026.)